

noget Skridt i Genhold til den parlamentariſke Kommiſſions Beretning, men det var tværtimod at slutte med at ſige: Nu gaar jeg videre paa den gamle Vej. At det ærede Medlem ſaa kom til at fortælle os, at han i Smaat og Stort, i Form og Indhold var vor beſtemte Modſtander; var Noget, ſom han ikke behøvede at fortælle os; dette have vi vidſt lige ſaa længe og i lige ſaa mange Aar, ſom han ſelv har vidſt det, ſaa at det i alt Fald ſlet ikke var noget Nyt, der derved kom frem for os. Det ærede Medlem kom dernæſt til at ſige: hvor vare de Herrer den Gang — jeg antager nemlig at han mellem de Herrer mente mig — . . . ja, det er ſandt, dette angaar Grundloven af 1854 og 55, det ſkal jeg ikke komme ind paa. Der var dernæſt en Sætning i Adreſſen, ſom det ærede Medlem ikke kunde forſtaa, og han kom med forſjellige Udtalelſer om, hvad dette Punkt om Sønnerjyderne ſkulde ſige; han mente, at naar der overhovedet kunde være Fare ved at nævne dette Spørgsmaal, kunde der være meſt Fare nu, naar man over for Andre blot nævnte det. Men dette har det ærede Medlem ſelv gjort før, han veed, at der en Gang i Berlin var en Mand, ſom hed — hvad var det nu — Groſſerer Friis, ſom det ærede Medlem har kjendt, og med hvem han har forhandlet direkte i Berlin. Vi have dog holdt os inden for vore egne Grændſer og kun udtalt vor Sympathi og vore Ønſter for Sønnerjyderne i Genhold til, hvad Hans Majestæt Kongen i Throntalen har ſagt om ſamme Sag. Saa kom det ærede Medlem til at tale om tre Love, der af Regjeringen i Slutningen af ſidſte Samling bleve betragtede ſom en Helhed; jeg tror, at det var det ærede Medlem, der ſidſt talte (Fenger), og ſom den Gang ſad i Miniſteriet, ſom ſik diſe tre Love ſmedede ſammen, ſaa at de kom til at danne en Helhed, og det ene maatte ſtaa og falde med det andet. Det ærede Medlem var ikke ſaa velvillig at ſige, at det var Landſtinget, ſom ſik dem til at falde, og ſom forhindrede diſe Love fra at blive vedtagne, det glemte han at fortælle, og den, der ikke huſter det nøjagtigt, maatte tro, at det var os, der vare Skyld i, at diſe tre Love ikke kom ud (Vilje: Jeg ſagde, at Fæſteloven kom imellem!) Men det ærede Medlem nævnte ikke Landſtinget (Modſigelse). Det nytter ikke, at de ærede Medlemmer paaftaa det Modſatte, Landſtinget blev ikke nævnt. Saa omtalte det ærede Medlem Koldloven og Loven om Her og Flaade; jeg ſkal ikke komme ind her paa, det er Sager, der ligge for til Behandling ved andre Leiligheder, og ſom jeg ikke ſkal gaa ind paa, ſelv om Andre maatte ønske det. Fordi det ærede Medlem er Medlem af et Udvalg, ſkal jeg dog ikke gjøre mig ſkyldig i den ſamme Uæbenhed, ſom han har gjort ſig ſkyldig i, ved at tale om, hvad han ſom Medlem af et Udvalg kan vide. Det ærede Medlem kom ogſaa til at appellere til vor Samvittighed.

Han ſagde: Haanden paa Hjertet. (Afbrydelse af Rjær). Jeg har aldrig ſet det ærede Medlem, naar han forſikrer Noget . . .

Vilje: Maatte jeg ikke et Dieblit afbryde Taleven?

Formanden: Det er det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds, der har Ordet. (Afbrydelse af Vilje.) Det ærede Medlem befinder ſig i en Feiltagelse, naar han tror, at han kan tage Ordet midt under et Foredrag (Vilje: Maa jeg da bede om Ordet). Det ærede Medlem ſkal blive indtegnet.

J. N. Hansen: Dette: Haanden paa Hjertet er en forunderlig Tale ligeoverfor os, ſom ere lige berettigede med det ærede Medlem til at have en Mening og til at fordrø anerkjendt, at vi ere ligefaa ſamvittighedsfulde til at udtale vor Mening, ſom han er; denne Tale om „Haanden paa Hjertet“ klinger derfor meget forunderlig fra det ærede Medlems Side. Det ærede Medlem kom ogſaa til at tale om, hvad vi havde ſagt med Henſyn til Frihedens Udvikling her i Landet, at det vilde være en ſtor Styrke og Støtte ogſaa overfor vore danſke Brødre paa den anden Side af den nuværende Statsgrændſe, og han vilde heller ikke der finde, at der var nogen Grund. I ſaa Henſeende ſkal jeg blot henviſe ham til, at Krüger har indbragt her i Rigſraadet et Grundlovsforſlag aldeles ligelydende med vor Sunigrundlov, med Undtagelse af de Forandringer, der vare nødvendige, fordi den ſkulde udſtrækkes til Sleſvig, og han ſagde, da han indbragte dette Grundlovsforſlag, at det var den Maade, hvorpaa man allerſikkeſt og bedſt vilde vinde Sleſvig. Det ærede Medlem kom dernæſt, ſom ogſaa flere andre ærede Medlemmer, til at udtale nogen Dadel over, at vi ikke tænkte paa Landſtinget, og det Samme gjorde det ærede Medlem for Rjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger). Jeg tror nu, at De Herrer fra deres Standpunkt kunde have været tilfredſe, derſom vi havde bragt Landſtinget ind i denne Debat, thi ſaa vilde de have haft ganſke anderledes Grunde at anvende imod os, og derfor antager jeg, at de ſavne dette Punkt om Landſtinget. Vi have ikke foreſlaaet at udtale Noget til Hans Majestæt om Landſtinget, thi dertil ere vi uberettigede. De to Thing ſtaa ligeoverfor hinanden ſom Rigsdag, og uden at det ene Thing har nogenſomhelſt Dom at fælde overfor Hans Majestæt med Henſyn til det andet Thing; vi ſtaa lige. Men Grundloven giver begge Thing hver for ſig Ret til at udtale ſig i Adreſſer til Hans Majestæt, og det er dette, vi gjøre, idet vi foreſlaa at udtale for Hans Majestæt vor Dom om det nuværende Miniſterium. Vi have Erfaringer igjennem 3 Aar for, at det efter vor Opfattelse ikke vil være muligt at ſaae de Reformere gjennemførte, ſom Folket